

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμῆς 120. Ἐξά-
μνη δραχ. 65. Τρίμνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνη καὶ Τρίμνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 10 Φεβρουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 11

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Κατάλαβα, κύριε.

Καὶ ὁ Γιάννης κάνοντας μεταβολὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Τ' ἀδέλφια του μὲ τὰ τρία ζῶα τὸν περιμέναν στὸν διάδρομο. Βγαίνοντας στὸν δρόμο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καλά, καλὰ τὰ παιδιὰ βρέθηκαν στὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ κἀθήσαν νὰ ἐξεκουραστοῦν λίγο.

Ὁ Γιάννης καταταραγ-
μένος συλλογιζόταν τί νὰ κάνῃ.

«Ἐδῶ δὲν γνωρίζουμε κανένα. Ποὶς θὰ μᾶς ρω-
τήσῃ ἂν ἔχουμε ψωμί, ἂν πεινοῦμε; Καὶ σὰν βρα-
δυάσῃ ποῦ θὰ πᾶμε νὰ πλαγιάσουμε γιὰ νὰ μὴ κοιμηθοῦμε στοὺς δρόμους; Γι' αὐτὸ λοιπὸν θαλασσο-
πνιγήκαμε, καὶ τραθήξαμε τόσα καὶ τόσα γιὰ νὰ βρε-
θοῦμε ἐδῶ παντέρημα καὶ ξένα, χωρὶς κανένα ἀπο-
κούμπι.»

Καὶ τὸ καλὸ παιδί σή-
κωσε τὰ βουρκωμένα μά-
τια του στὸν ξάστερο οὐ-
ρανὸ γιὰ νὰ μὴν δοῦν τ' ἀδέλφια του πῶς δά-
κρυσε.

«ὦ! Θεέ μου» ἔλεγε μέσα του κοιτάζοντας τὸν οὐρανὸ. «ὦ, Θεέ μου, εἶ-
ναι δυνατὸ νὰ πεθάνῃ ἄν-
θρωπος ἀπὸ τὴν πείνα στὸν ὁμορφὸ τοῦτον τόπο μὲ τὸν λαμπρότατο ἥλιο, ποῦ μὲ τίς ἀχτίδες του κάνει νὰ φαίνονται χρυ-
σαφιά ὥς καὶ τὰ λερωμένα κουρέλια τῶν ζητιάνων;»

Ὁ Μιχαλάκης εἶδε τὸν

ἀδελφὸ του συλλογισμένον καὶ τὸν ρώτησε:

—Γιατί δὲν πηγαίνουμε τώρα ἀ-
μέσως στὸν θεῖο Θωμᾶ;

—Δὲν μοῦ εἶπαν ἀκόμη ποῦ κά-
θεται; ἤσυχασε ὁμως, Μιχαλάκη μου, καὶ θὰ τὸν βροῦμε.

—Μὰ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ πεινάω πο-
λὺ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

—Πεινᾷς; εἶπε ὁ Γιάννης μὲ φω-
νὴ ποῦ πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

«Ἀχ! ἀναστέναξε, δὲν ἔχω πεν-

τάρα». Καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

Ὁ Κίτσος κι' ὁ Κοκκὸς κοίταζαν μὲ ἀπορία τοὺς τρεῖς μικροὺς τοὺς κυρίου. Μόνον ὁ Ἀλῆς φαινόταν πῶς καταλάβαινε τὴ δύσκολη θέση τοὺς. Κάθησε λοιπὸν στὰ πόδια τοῦ Γιάννη, καὶ ἔγλειψε μὲ ἀγάπη τὰ χέ-
ρια του σὰν νὰ τοῦλεγε: «Κουράγιο, ἀφεντικό! ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι δῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τί ἔγινε ὁ θεῖος Θωμᾶς!

Καθὼς τὰ τρία παιδιὰ κἀθονταν καὶ ἔκλαιγαν, ἀ-
κουσαν ἑξαφνα μιὰ γνωστὴ φωνὴ νὰ λέγῃ:

—Ἐ! νὰ τοὺς οἱ τρεῖς μικροὶ μου φίλοι!

Ὁ Γιάννης σηκώνοντας τὰ μάτια εἶδε μπροστά του ἓνα νέο ποῦ τὸν εἶχε γνωρίσει στὴν «Ἐλπίδα» καὶ ποῦ εἶχε περιποιηθῇ πολὺ τὰ παιδιὰ στὸ διά-
στημα τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ συ-
νάντηση ἔδωσε ἀμέσως θάρρος στὸν Γιάννη. Χω-
ρὶς πολλὰ ἐξήγησε στὸν νέο τὴν κακοτυχία τοὺς: νὰ βρεθοῦν στὸν ξένο ἐ-
κεῖνο τόπο, χωρὶς χρήμα-
τα, χωρὶς προστάτη καὶ παντέρημα.

—Ἀμ' ὁ θεὸς σου; Δὲν ἤρθατε ἐδῶ ἰσα-ἰσα γιὰ νὰ βρῆτε τὸν θεῖο σας;
—Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης, ἀλλὰ δυστυχῶς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ ποῦ κἀθεται.

—Ἐλα δά! δὲν γίνε-
ται. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἀνακατευθῶ ἐγὼ στὴν ὁπό-
θεση θὰ τὸν ἀνακαλύψουμε.

—ὦ, κύριε, θὰ μᾶς κά-
νετε μεγάλο καλὸ.

—Λοιπὸν ἔλατε μαζί

—Ποῦ μοῦ τὸ κουβάλησες ὅλο αὐτὸ τὸ θηριοτροφεῖο; (Σελ. 94, στ.α')

μου. "Αλλά πριν απ' όλα πρέπει να φάμε. Φαντάζομαι πως θα είσθε ψόφια στην πεύνα.

— "Ω! μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε με αφέλεια ο Φραγκίσκος.

— "Ακόμη καλύτερα, γιατί έτσι θα φάς με περισσότερη όρεξη, είπε ο νέος. "Αφού φάμε τότε πιά θα σκεφθούμε τι πρέπει να κάνουμε για να ξετρυνώσουμε αυτόν τον θεό, που κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται.

Φαντάζεσθε πόσο χάρηκαν τα δυστυχισμένα τα παιδιά, όταν είδαν μπροστά τους τον ανέλπιστον αυτό σύμμαχο που τους έστελνε ο καλός Θεός. "Ήταν έτοιμα να ακολουθήσουν τον σωτήρα τους και στην άκρη του κόσμου.

Και οι τέσσερις λοιπόν η καλύτερα κι' οι επτά πήγαν στο ξενοδοχείο που έτρωγε ο νέος.

Καθώς η ξενοδόχος είδε τον νέο με τα τρία παιδιά και τα τρία ζώα, άρχισε να φωνάζει:

— Καλέ, κύριε Περικλή μου, πού μου το έκοβάλλες; Όλο αυτό το θηριοτροφείο;

— Σε βαστή μου κυρία Ποτελού, είπε ο κύριος Περικλής, λαμβάνω την τιμήν να σας συστήσω τους τρεις φίλους μου, τον Γιάννη Καστέρα, Μιχαλάκη Καστέρα και Φραγκίσκο Καστέρα και σας παρακαλώ να προσέξετε σήμερα ιδιαίτερα το φαγητό.

— Και τα φοβερά αυτά ζώα μήπως τρώνε κι' αυτά στο τραπέζι; μουρμούρισε η κυρία Ποτελού. Μήπως, κύρ Περικλή μου, πέρασε το σπίτι μου για παράρτημα του ζωολογικού κήπου;

Την ημέρα εκείνη η κυρία Ποτελού δεν αισθανόταν και τόσο καλά και γι' αυτό δεν της άρεσε εάν είδε τα τρία ζώα που φαινόταν εάν να καταλάβαιναν την ψυχρή υποδοχή. Και τα τρία τους είχαν ζαρώσει κι' ο ώραιος παπαγάλος καθόταν σκεπτικός. "Εξαφνα άρχισε να φωνάζει: "Αλλάχ' ήλλά, Μουχαμέτ ρεσούλ! "Αλλάχ' ήλλά! Μέγας ο Θεός! ο Μωάμεθ είναι ο προσφής του Θεού!

Κι' επρόφερε τα λόγια αυτά τόσο καθαρά, που έκανε την κυρία Ποτελού να τον θαυμάσει κι' όλους τους άλλους που έτρωγαν στο ξενοδοχείο να συμπληρώσουν και τα ζώα και τα παιδιά και να αρχίσουν να τα περιποιούνται. Τότε ο κύριος Περικλής διηγήθηκε σύντομα σ' όλους την ιστορία των μικρών Καστέρων.

— Καστέρας; είπε ένας νέος διηγήτορας, για σταθήτε, μου φαίνεται πως κάπου άκουσα το όνομα αυτό. Ναι, βέβαια, θυμάμαι ένα Καστέρα, και δεν είναι πολύς καιρός από τότε

που τον είδα. Μονάχα δεν θυμάμαι πού τον απάντησα.

— Προσπαθήστε να τον θυμηθείτε, είπε ο κ. Περικλής. Μήπως είν' εδώ στο "Αλγέρι;

— Στο "Αλγέρι; Μα την αλήθεια δεν μπορώ τίποτε να πω. . . "Α! ναι τώρα θυμούμαι. "Οχι στ' "Αλγέρι, στο Βούφαρι. Θυμάσθε πού τον περασμένο μήνα πήγα στο Βούφαρι. "Εκεί βρέθηκα σ' ένα μικρό καφενείο που το είχε ένας Καστέρας. Μάλιστα είμαι θεοαίσιος. Νομίζω πως τον βλέπω ακόμη μπροστά μου. "Ήταν άνθρωπος δυνατός με μεγάλα μουστάκια και γενάκι. Φαινόταν εάν από στρατός αξιωματικός.

— Ποτέ μου δεν τον είδα, είπε ο Γιάννης δειλά, πιστεύω όμως ότι αυτός θα είναι, γιατί πέροι μόλις αφέθηκε απ' τον στρατό.

— Αυτός θα είναι, είπε ο κύριος Περικλής.

— Αυτός θα είναι, είπαν κι' όλοι όσοι έτρωγαν εκεί.

— Κι' είναι πολύ μακριά από δω το Βούφαρι; ρώτησε ο Γιάννης.

— Καθόλου! Το πολύ μιά ώρα και είκοσι λεπτά με το σιδηρόδρομο.

— Με τον σιδηρόδρομο! "Αλλά δεν έχουμε χρήματα.

— Μπά! μην στενοχωριέσαι για τέτοια μικροπράγματα, είπε ο κ. Περικλής. Δεν χρειάζονται πολλά χρήματα. Οι τρεις σας και με τα τρία ζώα θα χρειαστήτε το πολύ ξέως επτά φράγκα. Δεν είμαι κανέναν εκατομμυριοστής, αλλά μπορώ να σας πληρώσω τα εισιτήρια χωρίς να καταστραφώ.

— "Ω! κύριε, δεν μπορώ να το δεχθώ, είσθε πάρα πολύ καλός. Δεν φθάνει πού μάς έφέρατε να φάμε και. . .

— Καλέ τί μου λές; Είσαι βλέπω και ακατάδεχτος. Το κάτω, κάτω ο θεός σου θα μου δώσει πίσω δσα ξοδέψω για σας. . . τελείωσε.

— Μα ο θεός μου μπορεί να μην είναι αρκετά πλούσιος. "Αφού το Βούφαρι δεν είναι πολύ μακριά, προτιμώ να πάω πεζός. Τ' αδελφία μου κι' εγώ ήμαστε μαθημένοι στις πεζοπορίες.

— Να πάτε πεζή; Είσαι με τα σωστά σου, παιδί μου. Να περιπατήσετε ξη ώρες; Κι' αν ακόμη ο θεός σου δεν μπορέσει να μου επιστρέψει τα ξη ή επτά φράγκα, ως μη μου τα δώση δεν είναι μεγάλη δουλειά. Μονάχα συλλογίζομαι ένα πράγμα: "Από καιρό τώρα έλεγα να πάω στο Βούφαρι. Αύριο μάλιστα Δευτέρα, είναι κεί πανηγύρι. Λοιπόν τελείωσε θα φύγουμε μαζί και θα σας πάω ο

ίδιος στο θεό σας. "Ε, τί λέτε;

— Μπράβο, μπράβο, Περικλή, καλά τα λές! φώναξαν όλοι.

Γεμάτος συγκίνηση ο Γιάννης έκανε να ευχαριστήσει τον νέο άρχιτέκτονα για την καλωσύνη του, ήταν κάτω από το τραπέζι άκούστηκε εάν νάπεφτε και να κυλούσε νόμισμα.

Ο κ. Περικλής έσκυψε και το σήκωσε και με άπορία του είδε πως ήταν νόμισμα χρυσό. Δεν πρόφθασε να το καλοκοιτάξει, και έπεσε και δεύτερο και τρίτο. Τρία χρυσά νομίσματα!

"Αλλ' από πού έπεφτε ή χρυσή αυτή βροχή που έρχόταν ίσα, ίσα στην πιά κατάλληλη στιγμή;

"Όλοι τα είχαν χάσει και δεν ήξεραν τί να δίνουν με το νού τους.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΕΠΙΕ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΦΕ!

Δεν είναι πολύς καιρός από τότε, που ένας λαδέμπορος έχοντας μαζί του μεσίτη, γύριζε τα χωριά της επαρχίας Οϊτύλου και αγόραζε λάδια.

Μια ημέρα καθώς έμπαιναν σε κάποιο χωριό, είδε έναν άνθρωπο ανεβασμένο στην πεζούλα ενός σπιτιού, να κοιτάζει σε κάτι ελαιόδενδρα και σε λίγο τον άκουσε να ξεφωνίζει:

— "Επτε ο γαΐδαρος καφέ; Ξ! καφέ; Ξ!

Ο έμπορος παραξενεύτηκε μ' αυτό που άκουσε και ρώτησε τον συνοδό του.

— Δεν μου λές, τόσο καλομαθημένους έχετε τους γαΐδαρους στον τόπο σας πού τους δίνετε και καφέ;

Ο μεσίτης του απάντησε χαμογελώντας:

— Μμ. . . ο καφές τους έλειψε και άλλα τέτοια λούσα!

— "Α! τότε αυτός που άκούσαμε να ρωτάει για καφέ, θα είπη πως δεν είναι με τα σωστά του.

— Κάθε άλλο, ξέρω πως τ'αχει τετρακόσια.

— "Ε! τώρα πιά δεν καταλαβαίνω τίποτα.

— Για να σε βγάλω από την άπορία, μάθε ότι στα περισσότερα μέρη της επαρχίας μας, συνηθίζουν να λένε την άδερφή κ α φ ή και τήν άδερφ κ α φ ό, πού τήν φωνάζουν κ α φ έ. "Επειτα απ' αυτά, δεν πιστεύω να θέλγες και να σου εξηγήσω πως αυτός που φώναζε, ρωτούσε τον άδερφ ό του: "Επότιες τήν γαΐδαρο, άδερφέ;

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

Το καλοκαίρι του 1835, ένας πλούσιος άγγλος, ο σερ Ράουλαν Χιλ, ταξιδεύοντας στη βορεινή "Αγγλία, σταμάτησε σ' ένα χάνι, μαζί μ' ένα ταχυδρομικό διανομέα, που είχε να δώσει εκεί ένα γράμμα. Το γράμμα ήταν για μιά κοπέλλα, που βγήκε, το πήρε στα χέρια της, το κοίταξε απ' όλες τις μεριές και ρώτησε τί έπρεπε να πληρώσει. Γιατί εκείνον τον καιρό ακόμα γραμματόσημα δεν υπήρχαν. Ο άποστολέας έδινε το γράμμα του στο ταχυδρομείο και τα ταχυδρομικά τα πλήρωνε ο παραλήπτης. Κι' ήταν ύπερογκα τα ταχυδρομικά τον καιρό εκείνο! Όταν μάλιστα το γράμμα έρχόταν από πολύ μακριά, για να το πάρη ένας φτωχός έπρεπε να δώσει όλο του το ήμερομισθίο. — "Ενα σελλίνι, αποκρίθηκε ο ταχυδρόμος στην κοπέλλα. "Αλλά ή κοπέλλα δεν είχε να δώσει ένα σελλίνι. Και μ' όλη της την έπιθυμία να διαβάσει τί της έγραφε ο ξενιτεμένος άδερφός της — γιατί στο φάκελλο είχε γνωρίσει το γράψιμό του — αναγκάστηκε, με μεγάλη της λύπη, να δώσει πίσω το γράμμα κλειστό κι' αδιάβαστο. Ο Χιλ, παρών στη σκηνή, λυπήθηκε τη φτωχή κοπέλλα και προσφέρθηκε να πληρώσει αυτός το σελλίνι. "Αλλά ή κοπέλλα περήφανη, δεν δέχθηκε. Κι' ο ταχυδρόμος ξανάβασε το γράμμα στο σάκκο του κι' έφυγε.

Το έπεισόδιο αυτό έκαμε τον Χιλ να σκεφθί πολύ. "Ήταν ανάγκη να ελαττωθούν τα ύπερογκα ταχυδρομικά πού οι φτωχοί δεν μπορούσαν να τα πληρώσουν, και το κράτος έπρεπε να λάβη κάποια μέτρα, να κάμη κάποιους οικονομικούς συνδυασμούς, να ιδρύσει ίσως μιά παγκόσμια ταχυδρομική ένωση, ώστε όχι μόνο στην "Αγγλία, αλλά και σ' όλα τ'άλλα κράτη τα ταχυδρομικά να γίνουν προσιτά στον καθένα. Καθώς μελετούσε το μεγάλο αυτό σχέδιο, ο Χιλ συνέλαβε και την ιδέα του γραμματόσημου: ένα τετράγωνο χαρτάκι, πού να γράφη απάνω την τιμή των πληρωμένων ταχυδρομικών ανάλογα με το βάρος του γράμματος και την απόσταση — να χωρή την ταχυδρομική σφραγίδα και να ναι από πίσω αλειμμένο με γόμα για να βρέχεται και να κολλιέται στο φάκελλο. . .

Τόν Φεβρουάριο του 1837, ο Χιλ

υπέβαλε στην άγγλική Κυβέρνηση ένα υπόμνημα με το σχέδιο του, πού έγινε δεκτό κατ' άρχήν. . . "Αλλά χρειάστηκαν τρία χρόνια για να μελετηθί σ' όλες του τις λεπτομέρειες και να εφαρμοσθί. "Ετσι τα πρώτα γραμματόσημα βγήκαν στην "Αγγλία, με την εικόνα της βασίλισσας Βικτωρίας, στις 10 "Ιανουαρίου 1840. Στις 10 λοιπόν "Ιανουαρίου 1940 συμπληρώθηκαν τα εκατό χρόνια και το Γραμματόσημο γιόρτασε τον πρώτο αιώνα της ζωής του. Σήμερα είναι παγκόσμιο. Γιατί το παράδειγμα της "Αγγλίας ακολουθήσε τότε πρώτη ή "Ελβετία, έπειτα ή Βραζιλία, ή "Ελλάς (απ' τα πρώτα), ή Γαλλία και, σιγά, σιγά, όλα τ'άλλα Κράτη. Τί μεγάλη ύπηρεσία πρόσφερε στην πατρίδα του και στον κόσμο ο σερ Ράουλαν

Χιλ ο έφευρέτης του Γραμματόσημου; κινούμενος από τον οίκτο του σε μιά κοπέλλα πού δεν είχε ένα σελλίνι για να πάρη το γράμμα του άδερφού της! Γι' αυτό ή "Αγγλική Κυβέρνηση τήν αντάμειψε με 500,000 φράγκα έφάπαξ και με 50,000 έτήσια σύνταξη. "Αλλά κι' ένας άλλος "Αγγλος, ο "Αρσερ, πού έπινόησε τη διάτρηση των γραμματόσημων για να κόβονται εύκολα — άλλη φορά τα έκοβαν με το ψαλλίδι — έλαβε άμοιβή 100,000 φράγκα.

"Όσοι από σας είσθε γραμματοσημόφιλοι, και διαβάσετε ειδικά περιοδικά, και κάνετε συλλογή, θα μάθατε βέβαια και θα γιορτάσετε τα "Εκατόχρονα του Γραμματόσημου — αλλά δεν ξέρω με ποιό τρόπο. . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

11.

"Η Λιλή κι' ο Παυλής πιάνουν τα σκυλάκια, τα σκουπίζουν και τα τρίβουν γερά. Γρήγορα στεγνώνουν, αλλά μόνο ο Ράκ συνέχεται στην έντέλεια κι' είναι έτοιμος να ξαναρχίση τα παιχνίδια. Ο καϊμένος ο Ράκ μένει ξαπλωμένος στον ήλιο και γογγύζει σ'α να πονά ή νάναι θυμωμένος. . .

Τόν αφήνουν και, έπειδή το καθάρισμα έχει τελειώσει, πιάνουν να φυτέψουν κάτι βολβούς, πού τους είχαν φέροι χτες από έναν άλλο κήπο.

— Σαρέσουν οι τουλίπες, Παυλή; ρωτά ή Λιλή.

— Πολύ! απαντά ο Παυλής. "Εμένα όλα τ'άνηθ μαρέσουν, αλλά προτιμώ τα κόκκινα.

— "Ελα λοιπόν να με βοηθήσεις να φυτέψουμε αυτούς τους βολβούς. Θα φυτρώσουν και γρήγορα θάχουμε ένα σωρό τουλίπες πού σαρέσουν τόσο πολύ.

Πήραν ένα φτυάρι κι' άρχισαν να σκάβουν το χώμα, να χώνουν τους βολβούς κι' έπειτα να τους σκεπάζουν. Ο Ράκ τούς βοηθούσε. "Αλλά έξερε πως; Έσκαβε με τα πόδια του κι' έβγαζε το βολβό πού είχε φυτέψει προ όλίγου ή Λιλή! Τα παιδιά όμως τόν ξαναφύτευαν, ο Ράκ κατάλαβε πως έπρεπε να μείνη σκεπασμένος, δεν έσκαβε πιά παρά στο χώμα πού δεν είχε ακόμα βολβούς — έ, αυτό ήταν μιά βοήθεια — και σε λίγο τελείωσε και το φύτεμα.

— Και τώρα τί κάνουμε; ρώτησε ο Παυλής.

— Πάμε σ'ής κυρά - Ρόζας να ιδούμε τη χελώνα της; έπρότεινε ή Λιλή.

— "Ωραία ιδέα! φώναξε ο Παυλής. "Εμπρός, πάμε!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΙΛΙΤΣΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ ἀνέβηκε νὰ παίξῃ μὲ τὴ Φιλίτσα. Τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ εἶναι φτωχό. Ἡ Φιλίτσα ἔχει ὅλη τὴν πολυκατοικία δική της. Αὐτὸ ὅμως δὲν τῆς πολυαρέσει, καὶ μιὰ μέρα πρότεινε στὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ νὰ ἀλλάξῃ τὴν πολυκατοικία μὲ ἓνα σπασμένο πῆλινο βάζο. Ἀλλὰ καὶ τὸ κορίτσι τοῦ θυρωροῦ προτίμησε τὸ σπασμένο βάζο μὲ τὶς ἀσπρὲς μαργαρίτες, ἀπὸ τὴν πολυκατοικία.

Τὸ κορίτσι τοῦ θυρωροῦ εἶναι γεμάτο θαυμασμό καὶ σεβασμό. Κοιτάζει τὰ ταπέτα, καὶ δὲν πατάει ἀπάνω, κοιτάζει τὰ κρύσταλλα. Κάπου σὲ μιὰ γωνιά τὴν τρώμαξε ἓνας θεόρατος πορσελάνενιος ἀρπας! Μπᾶ, Θεέ μου! Πὼς ζοῦνε μὲ αὐτὸν τὸν ἀρπα νύχτα-μέρα δῶ μέσα! Στὸ δικό τους φτωχικὸ σπιτάκι δὲν ὑπάρχουν τέτοια ἀνησυχαστικά πράγματα!

Ἡ Φιλίτσα προχωρεῖ μπροστά. Ἐχει τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω της καὶ ὁ μεγάλος ρῶς φιόγκος της κουνιέται δεξιὰ-ἀριστερὰ στὰ ζωηρὰ βήματα τῶν μικρῶν ποδιῶν της. Μπαίνουν στὴν κάμαρά της. Τὸ κορίτσι τοῦ θυρωροῦ ἀνοίγει τὸ στόμα ὡς τ' αὐτιά ἀπὸ ἐκπληξή. Ὑστερα ἀναπνέει δύσκολα, καὶ τὰ παιδικὰ ματάκια του τριγυρνᾶνε στὸ δωμάτιο. Τί πράγματα! Τί θάματα! Τί κρεββατάκια μὲ τούλια, τί ντουλάπες γυαλιστερές, τί ἐταζέρες μὲ παγινίδια! Καὶ ἥλιος ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ φῶς καὶ χαρὰ.

Ἐνα ἀρνάκι ἀναποδογυρισμένο χάμου, τραβάει τὸ κοριτσάκι. Γονατίζει.

— Αὐτὸ εἶναι ἀρνάτσι! λέει. Καὶ τὸ σηκώνει, τὸ στήνει ὀρθιο, τὸ συγυρίζει.

— Μπέέέ! κάνει ἡ Φιλίτσα, γιὰ νὰ μὴν ὑστερήσῃ. Δὲν ξέρεи κι' ὅλα νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Μόλις εἶναι δύο-μισο χρονῶν!

— Ἀ! ἓνα πουλάκι! Ἀχ! νὰ ἦταν ζωντανό! Ἐδῶ εἶναι τὰ ματάκια του, ἐδῶ τὰ φτερά του, ἐδῶ τὰ ποδαράκια του!

— Τοῖου τοῖου! κάνει ἡ Φιλίτσα, καὶ κοιτάζει τὸ σφοδρὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ μὲ θαυμασμό, ποὺ μιλάει ἔτσι γρήγορα. Ροδάνι ἡ γλώσσα του!

— Αὐτὴ ἡ κούκλα εἶναι ξανθιά, σὰν χρυσαφάκι εἶναι τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ φουστάνι της εἶναι μεταξωτό! Πῶ! πῶ! βαρεῖ! Κλεῖ καὶ τὰ ματάκια. Πῶς τὴ λένε;

— Ρήνα! λέει ἡ Φιλίτσα. Χτυπάει τὰ χέρια μὲ ἀνεξήγητη χαρὰ, γελάει καὶ γυροφέρνει τὸ δωμάτιο περπατώντας.

Τὸ φτωχὸ κοριτσάκι, ἀγκαλιάζει μιὰ τεράστια βελουδένια γάτα.

— Μ' ἀρέσει ἡ Ψιφίνα. Ἀν τὴν εἶχα ἐγὼ θὰ κοιμόμουν μαζί της. Στὸ παλιό μας σπίτι, εἶχα μιὰ ζωντανή. Ἀλλὰ τώρα, ἐδῶ δὲν ἀφήνουν νὰ ἔχουμε γάτα. Θὰ τῆς ἔδεναν ἓναν τόσο κόκκινο φιόγκο. Καὶ θὰ τὴ χάτιδεαν ὁλοένα!

Μισοκλεῖ τὰ μάτια. Καὶ ἀκουμπάει τὸ κεφαλάκι της στὸ μαλλιαρὸ παιχνίδι. Καθὼς τὸ ζούλησε, ἀκούστηκε ἓνα ζωηρὸ: Νιάου! νιάου! Τινάχτηκε τρομαγμένη. Ἡ Φιλίτσα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Τὸ κοριτσάκι θαύμασε!

— Μιλάει κι' ὅλα! Καὶ τὴν ἐξετάζει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἡ Φιλίτσα καμαρώνει, καμαρώνει γεμάτη χαρὰ. Τὸ σούρουπο πέφτει.

— Ἐχω κι' ἄλλα! λέει κι' ἀνοίγει ἓνα χαμηλὸ ντουλάπι. Χέρια ἀπὸ κούκλες, σπασμένα κεφάλια, ρόδες, παπάκια κομματιασμένα ξεχύνονται.

— Αὐτὰ εἶναι ὠραῖα! λέει μὲ καμάρι ἡ Φιλίτσα.

Κάθεσαι χάμου. Καὶ προσπαθεῖ νὰ βιδώσῃ μιὰ ρόδα σιδηροδρόμου σ' ἓνα φασουλῆ.

Τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ γυροφέρνει. Κάπου σ' ἓνα ντουλάπι βρί-

σκει κάτι κουλουράκια καὶ γλυκά. Κι' ἐνῶ ἡ Φιλίτσα ἰδρώνει καὶ ξεφυσάει μὲ τὸ φασουλῆ της, τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ μασουλᾷ μὲ δρεξή τὰ νόστιμα γλυκά.

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν πρώτη φορά ποὺ ἡ Σάρα ἀσχολήθηκε μαζί της ἦταν ἓνα πρωτὸ ποὺ περνώοντας ἀπὸ μιὰ κάμαρα εἶδε τὴ μὴς Μιντοῖν καὶ τὴ μὴς Ἀμέλια νὰ βάζουν ὅλες τὶς προσπλῆθεις τους γιὰ νὰ ἡμερώσουν ἓνα παιδί ποὺ ἔκλαιγε, χωρὶς, ὥστόσο, νὰ καταφέρνουν τίποτε. Τόσο ζωηρὴ μάστιχα ἦταν ἡ ἀντίσταση τῆς μικρῆς, ὥστε ἡ μὴς Μιντοῖν εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ ὑψώσῃ σημαντικὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀκούγεται.

— Σιωπή, Δόττη! φώναξε ἡ μὴς Μιντοῖν.

— ὦ ὦ! κλαούριζε ἡ Δόττη. Δὲν ἔχω πιά μαμμά!

— Δόττη, πάψε πιά νὰ κλαῖς! ἔλα, χρυσό μου, μὴν κλαῖς πιά ἔτσι! ξεφώνιζε ἡ μὴς Ἀμέλια.

— ὦ ὦ! ἔκανε ἡ Δόττη μὲ ὅση δύναμη εἶχαν τὰ πλεμόνια της. Δὲν ἔχω πιά μαμμά!

— Βούρδουλας σοῦ ἄξιζει, ὠρυόταν ἡ μὴς Μιντοῖν. Ὅ, τίς φᾶς μὲ τὸ βούρδουλα, κακὸ κορίτσι!

Σ' αὐτὸ τὸ ἀκουσμα ἡ Δόττη δυνάμωσε ἀκόμη περισσότερο τὰ οὐρλιάσματά της. Ἡ μὴς Ἀμέλια εἶχε τὰ δάκρυα στὰ μάτια· ἡ φωνή της μὴς Μιντοῖν ἀντηχοῦσε ἀπειλητικῇ· ἔξαφνα ἡ μὴς Μιντοῖν ἀγανακτισμένη καὶ ἀνίκανη νὰ ἐπιβληθῇ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας τὴ μὴς Ἀμέλια νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ὅπως μποροῦσε.

Ἡ Σάρα εἶχε σταθεῖ στὸ διάδρο-

μο καὶ σκεπτόταν ἂν ἔπρεπε νὰ μῇ μέσα ἢ ὄχι. Δὲν ἦταν πολλὲς μέρες ποὺ εἶχε γνωρισθῇ μὲ τὴ Δόττη καὶ φανταζόταν πὼς θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὴν ἡμερώσῃ. Καθὼς ἔβγαине ἡ μὴς Μιντοῖν ἀντίκρουσε τὴ Σάρα καὶ ἔνοιωσε κάποια στενοχώρια. Σκέφθηκε πὼς λίγα λεπτά πρωτότερα ἡ φωνή της κάθε ἄλλο παρὰ μελιστάλακτη καὶ ψυχραίμη ἦταν.

— Ἀ, Σάρα, ἐδῶ βρῖσκεσαι; ἔκανε μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ δοκίμασε νὰ τὸ κἀνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γλυκό.

— Ἐστάθηκα, ἐξηγήθηκε ἡ Σάρα, γιὰτὶ γνῶρισα τὴ φωνή τῆς Δόττης καὶ σκέφθηκα πὼς μπορούσα—ὦ δὲν εἶμαι βέβαιη—μποροῦσα ἴσως νὰ τὴν κἀνω νὰ ἡσυχάσῃ. Ὅ, μὲ ἀφήνατε νὰ δοκιμάσω, μὴς Μιντοῖν!

— Ὅ, εἶσαι πραγματικὰ πολὺ ἀξία, ἂν κατορθώσῃς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀπάντησε ξερὰ ἡ μὴς Μιντοῖν σφίγγοντας τὰ χεῖλιά της.

Ἐπειτα, βλέποντας ὅτι ἡ Σάρα φαίνετο κάπως ἐκπληκτικὴ γι' αὐτὴ τὴν ψυχρὴ ὑποδοχὴ ποὺ βρῆκε ἡ πρότασή της, ἀλλάξε ἀμέσως ὕφος καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶσαι πολὺ ἱκανὴ σὲ ὅλα κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ ἐπιτύχῃς. Πέρασε μέσα.

Καὶ τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ.

Ὅταν ἡ Σάρα μῇκε μέσα στὸ δωμάτιο, ἡ Δόττη ἦταν πεσμένη χάμου στὸ πάτωμα, φώναζε καὶ χτυποῦσε τὰ πόδια της, ἡ δὲ μὴς Ἀμέλια βρισκόταν γονατισμένη πλάι της, κατακόκκινη καὶ κἀθιδρὴ καὶ φαίνετο σὰν τὸ ζωντανὸ ἀγαλμα τῆς ἀπελπισίας. Προσπαθοῦσε νὰ ἡμερέψῃ τὴ Δόττη παίρνοντάς την πότε μὲ τὸ καλὸ καὶ πότε μὲ τὸ ἄγριο, πότε καὶ μὲ τὰ δύο μαζί.

— Ἐλα, Δόττη, ἔλα, ἀγάπη μου, ἡσυχάσε. Κακοκρίτισο, νὰ ἰδῇς ἐξόλο ποὺ θὰ φᾶς! Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς, μωρό μου, μὴ σπαράξεις τὴν καρδιά.

Ἡ Σάρα πῆγε κοντὰ σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ, μὰ ἔνοιωσε πὼς τὸ νὰ λέῃ στὰ κουτούρια ὅλα αὐτὰ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα πράγματα

δὲν ἦταν βέβαια ἡ καλύτερη μέθοδος.

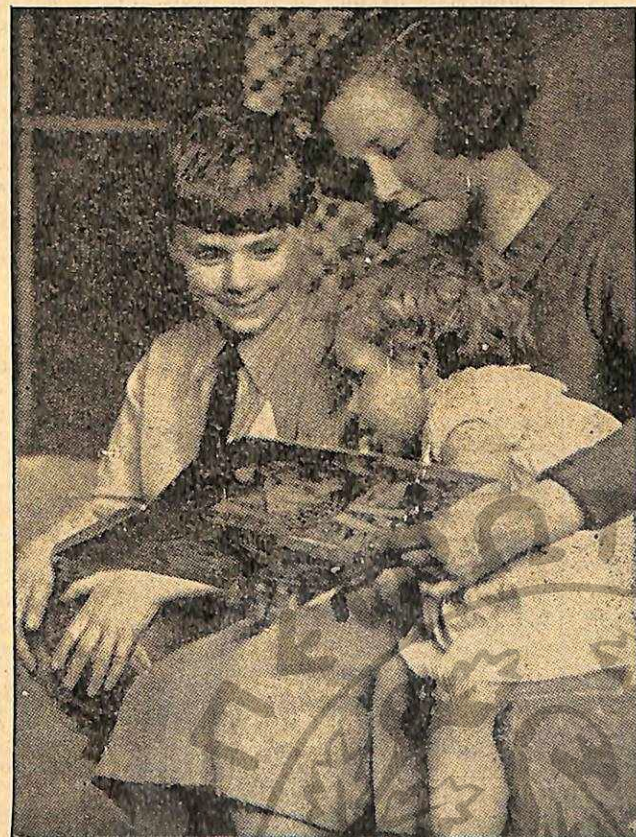
— Μὴς Ἀμέλια, εἰπέ μὲ χαμηλὴ φωνή, ἡ μὴς Μιντοῖν μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ δοκιμάσω ἐγὼ νὰ ἡσυχάσω τὴ Δόττη. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ κἀνω;

Ἡ μὴς Ἀμέλια τῆς ἔρριξε ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπόγνωση:

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃς; εἶπε.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε ἡ Σάρα, μὰ θὰ προσπαθῶ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς: — Τί ὠραῖες ζωγραφιὲς ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ βιβλίο!
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μορφέα

περίγραπτη ἀνακούφιση ποὺ γλύτωνε ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο.

Ἡ Σάρα πῆγε κοντὰ στὴ μικρὴ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ χτυπιέται καὶ γιὰ λίγα λεπτά στάθηκε μπροστὰ τῆς ἀμίλητη. Ὑστερα κάθησε στὸ πάτωμα δίπλα της καὶ περίμενε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τῆς Δόττης δὲν ἀκουγόταν πιά τίποτε ἄλλο μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ κακομαθημένη αὐτὴ μικρούλα συνειθισμένη ν' ἀκούῃ ὅλους γύρω της νὰ τὴν παρακαλοῦν, νὰ πᾶψῃ, νὰ τὴν φοβε-

ρίζουν, νὰ τὴν ἱκετεύουν, ἔβρισκε τώρα παράξενη αὐτὴ τὴν ἡρεμία. Νὰ φωνάζῃς μ' ὅλη σου τὴ δύναμη, νὰ χτυπᾷς τὰ πόδια σου μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη, νὰ χτυπᾷς τὰ χέρια σου μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη καὶ νὰ βλέπῃς πὼς τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ βρίσκεται κοντὰ σου μένει ὁλότελα ἀδιάφορο σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ κἀνεις! Αὐτὸ ἦταν μοναδικὸ καὶ σπάνιο φαινόμενο καὶ ἄξιζε νὰ τὸ παρατηρήσῃ καλύτερα. Μισοάνοιξε τὰ μάτια της, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ κλεισμένα καὶ εἶδε πὼς δίπλα της δὲν βρισκόταν παρὰ μόνάχα μιὰ μαθήτρια, ἀλλὰ ποιά; ἡ μαθήτρια ἐκείνη ποὺ εἶχε τὴν Ἐμίλυ καὶ τόσα ἄλλα ὠραῖα πρᾶγματα. Τὸ κορίτσι αὐτὸ τὴν κοίταζε ἡσυχά-ἡσυχά μὲ τὸ σαγόνι της ἀκουμπισμένο στὸ χέρι. Ἡ Δόττη σκέφθηκε νὰ ἐξαρχίσῃ τὶς φωνές, μὰ τὸ ψυχραίμο ὕφος τῆς Σάρας καὶ ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία ποὺ βασιλεῦσε γύρω της τὴν ἐπηρέασαν ἄθελά της κι' ἔτσι τὸ πρῶτο οὐρλιάσμα τῆς βγήκε πολὺ ἄτονο.

— Δὲν ἔχω μαμ-μά! ξεφώνισε ἀλλὰ ἡ φωνή της ἦταν σημαντικὰ χαμηλωμένη.

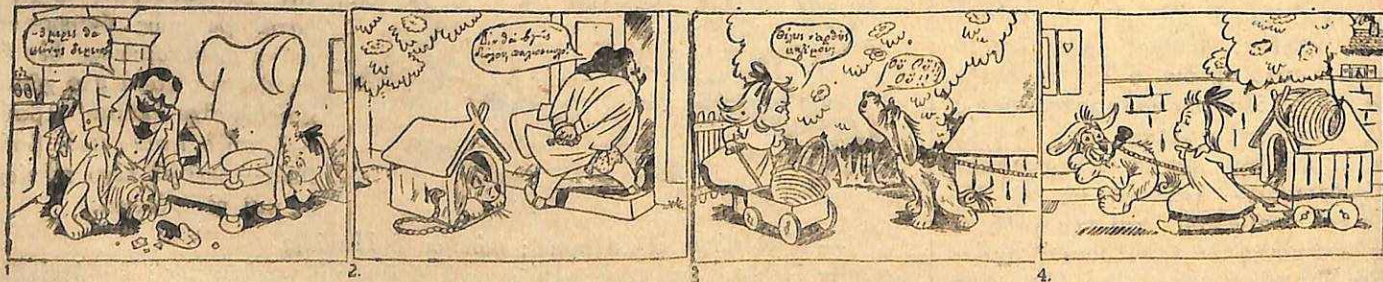
Ἡ Σάρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κοιτάζῃ στὰ μάτια, ἀλλὰ στὸ βλέμμα της ἦταν τώρα ζωγραφισμένη κάποια συμπάθεια.

— Οὔτε ἐγὼ δὲν ἔχω μαμμά, εἶπε. Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση ἐσάτισε τὴ Δόττη.

Ἐπαψε νὰ χτυπᾷ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της καὶ κοίταξε τὴ Σάρα κατὰπληκτη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΑΣΩΡ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

1. Ἀσώρ! Τί κάνεις ἐκεῖ;! Μοῦ κοιμάσαις τὴν παντούφα! Στάσου νὰ ἰδῇς, ἄτακτο σκυλί, ζημιαρόσκυλο!
2. Καταδικάζεσαι, σὲ τοῖς μέροσ φυλακῆ! Βῆμα δὲ θὰ κἀνῃς ἀπὸ δῶ! Νὰ μάθῃς νὰ εἶσαι προσεκτικὸς.
3. Γὰβ, γὰβ, ποῦ πᾶς Μπεμπέκα; — Στὴν ἀγορά. — Ἀχ, πάρε με κι' ἐμένα, ποὺ μ' ἔχουν τὸν καὺμένο φυλακῆ!
4. Καλέ μου Ἀσώρ, πῶς νὰ γίνῃ αὐτό; Ἀ, στάσου, μιὰ ἰδέα. Νὰ βάλουμε τὸ σπιτάκι σου ἐπάνω στὸ καροτσάκι μου—κι' ἐμπρός!

ἐλθῃς τὸ Πάσχα ἐδῶ) **Ναπολιτάναν** (σοῦ ἔστειλα ὁ τετράδιον· ναι, σ' αὐτὴ τὴν τάξιν ἔχεις πολλὰ μαθήματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα· ἀλλὰ νὰ οἰκονομῇς καὶ λίγον καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς, τίς γιορτὲς π. χ. καὶ τίς διακοπές· **Βαρκοῦλαν τοῦ Νεῖλου** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαίρω πὺν ἀποκτῶ μὴ τόσο καλὴ φίλη) φαντάζομαι τί ὥρατα θὰ πέρασες τίς γιορτὲς κοντὰ στοὺς δικούς σου· ἐξέτελσον·) **Μαχαρανῆν** (σήμερον μόλις ἀπαντῶ στὸ γράμμα σου τῆς 13 Δεκεμβρίου· τὰ ἔλαβα δὲ καὶ ἐξέτελσον τίς παραγγελίες· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ· ὁ νέος μου φίλος ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃ καὶ ὁ ἴδιος· στὸ μεταξὺ ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου· μὲ γιὰ τὸ ράδιο πὺν σοῦ χάρισε ὁ μπαμπὰς τὴν Πρωτοχρονιά καὶ οἱ 15 τόμοι μου πὺν σοῦ ἔδωκε, μαζί με τοὺς δικούς της, ἡ μαμά·) **Ίκαρον** (τὸ ἀνανέωσα· πρῶτα βέβαια τὰ μαθήματα· στήν κίνηση μπορεῖς νὰ μπῇς καὶ τίς διακοπές·) **Καπετάν Ἀγγαν** (ἔχει καλῶς στὸ ἐξῆς, ἀντὶ **Μάγκας**, θὰ βάλω τὸ νέο σου ψευδώνυμο· ἐμπρὸς λοιπόν, ἐξακολούθει τὸ ξεσπάθωμα· ἄμα κάμῃς ἀκόμη τρεῖς ἐτησίους, μπορεῖ νὰ πάρῃς καὶ τὸ βραβεῖο·) **Δελουδὸν** (εὐχαριστῶ καὶ χαίρω γιὰ δὲ τὰ γενέθλια τοῦ Ἀνανία εἶναι στίς 29 Φεβρουαρίου· ὁ καὶ μένος γεννήθηκε σὲ δίσκο τοῦ ἔτος, σὺν τὸ φετινῷ, καὶ ἔτσι μόνο κάθῃ τέσσερα χρόνια γιορτάζει γενέθλια·) **Μάρκον Μπότσαρη** (λύσεις ἔλαβα· γιὰ τὸ παράπονο, δὲν θυμοῦμαι καλὰ, ἀλλὰ νομίζω πὺν σοῦ ἀπάντησα·) **Ἀεροσορίαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· περιμένω καὶ ἐκτενέστερο γράμμα·) **Κάσιον** (μὲ χάρὰ σοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· θὰ ἔλαβες βέβαια τὰ φυλλάδια·) **Ράκ** (θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά τοῦ καὶ θὰ σοῦ πῶ· στέλνε μου καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμούς·) **Φαλαγγιτάκι** (ἀνανέωσα· χαίρω γιὰ δὲ αὐτὰ πὺν σοῦ γράφεις καὶ ἐλπίζω νὰ ἔχω καὶ ἄλλο σου γράμμα μετὰ τοὺς διαγωνισμούς· ἐπιτροπὴ ἐφορτασμοῦ στήν πόλιν σας δὲν ἔγινε·) **Μαυρέταν** (πολὺ χαίρω πὺν εἶσαι τώρα καλὰ καὶ πηγαίνεις παντοῦ· τί ὥρατα πὺν θὰ πέρασες τίς γιορτὲς στὴ Χαλκίδα μετὰ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιαγιά!) **Τσιριγιώτικο Διαβολάκι** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, περιμένω· τὸ παιδί πὺν γεννήθηκε κατὰ τύχην ἄλλου, ἔχει γιὰ πατέρα τὴν ἰδιαίτη τὸν πατέρα σου·) **Ἀρσὲν Δουπὲν** (θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά τοῦ καὶ θὰ σοῦ πῶ·) **Ἀντε Κόγκα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἀνανέωσα·) **Χιονισμένον Αἶνον** (εἶσαι μικρὸς καὶ πάντα μ' ἐπιτελεῖς θὰ σὲ κρίνω·) **Δουλούδι τῶν Ἀλπεων**, **Δουλούδι τοῦ Ὑμητοῦ** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἀπριλίου 1940.

Παρόραμα : — Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 94 Διπλὴν Ἀκροστιχίδα (φυλλ. 8) νὰ προστεθῇ : «τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τοῦ Αἰγαίου».

118. Δεξιόγραφος

Εὐρωπαϊκὴ μὴ νότα
Βάζει ὁ λύτης πρῶτα-πρῶτα,
Σίγμα μοναχὸ στὴ μέση,
Καὶ θεότητα ἀκόμη
Ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ρώμη.
Ἀλλὰ τί θαποτελεῖς;
Ὁραιοτάτο πουλὶ
Καὶ πού... τρώγεται πολὺ.
Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

119. Συλλαβογράφος

Μυθικὸ τετράποδο.
Κι' ὅμως φτερωτό,
Ἀπὸ γράμμα γίνεται,
Νότα, κτηνικὸ.
Μαρία Συγκλητικὴ

120. Μεταγραμματισμός

Τὸ λαϊμὸ τοῦ ἀλλάζεις
Καὶ ἀναγαλλιάζεις,
Ἐγινε ἀπὸ εἰσφορὰ
Γιὰ τὰ πλοῖα χαρά.
Ἀνώνυμος

121. Κλεψύδρα

* * * + * * * = Βαλκανικὴ χώρα.
* * * + * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* * * + * * * = Αἰσθησις.
* * * + * * * = Φωνήεν.
* * * + * * * = Ἐπίρρημα τόπου.
* * * + * * * = Πτηνόν.
* * * + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἀνώνυμος

122. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Ζῶον.
2 1 2 3 2 7 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
3 4 5 6 7 = Νῆσος.
4 5 6 7 = Αἰχμηρόν.
5 2 1 1 6 7 = Βαθύς.
6 5 1 2 7 = Εἰδὸς πλοίου.
7 2 3 6 7 = Ἄλλη νῆσος.
Μαρία Συγκλητικὴ

123—127. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ τὴν ἀνεπαρκαλίαν τοῦ ἄλλου τόσαι λέξεις :

Δράμα, Σκύρος, δάκος, ἔρκος, ἔριον.
Ἀνώνυμος

128. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ ρηκτὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ζῶον κερασφόρον, τὰ δευτέρα γράμματα μέρος τῆς χειρὸς, καὶ τὰ τρίτα ἀνύχνη ἀεροπόρον :

1, Ἀρχ. φιλόσοφος. 2, Χώρα τῆς Πελοποννήσου. 3, Χώρα τῆς Ἀμερικῆς. 4, Τίτλος τῶν βασιλείων τῆς Αἰγύπτου. 5, Τὸ ἀντίθετον τῆς διχονοίας. 6, Ἀρχαία πόλις.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

129 133. Φωνηεντόλιπα

πνυς-κνδς-πλνς-σνγς-βρρβς
(Πέντε κύρια δνόματα).

Μαρία Συγκλητικὴ

134. Γεῖφος

ο
ο + ο
ο + ο
ο
εἰς

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 48.

577. Ἰωνάθαν (Ἰώ, Νάθαν). — 578. Ἐξίσωσις (ἔξ ἴσως εἰς). — 579 Σαῖς-σάνις. — 580. Ἡ φωτιά. — 581.

Ι Σ Α Α Κ Ι Ο Σ 582. ΤΑΚΙΤΟΣ (Ἀ-Σ Ε Ι Ρ Ι Ο Σ καστος, Κασσία, Ἰ-Α Ι Α Κ Ο Σ σταιά, ὀκτάνις, σί-Α Ρ Κ Α Σ τος). — 583-587. Διὰ τοῦ Θ : Θρόνος, ἔ-Θος, Θύρα, Θεός, ἀθλος. 588, ΕΡΩ-Σ ΔΙΟΣ (Ἐργασία, Ρωμαλέος, Ὁρατός, Δελός, Ἰσχνός, Ὁμοιος, Στενός). — 589. Ἐρριφθ ὁ κύβος. — 590. Μηνεὶν συμφορὰν ὀνειδίσαις (μη-δέν, εἰς μὴ φορ, ἀν ὄνου δις, εἰς).

Τύποις Σεργιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 107]

Διαπλάσπουλα : καλοὺς διαγωνισμοὺς! Κονιάλη : «συγγραφέας» καὶ «συγγραφεὺς» ! .. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 108]

Μπούλυ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά ; Δ)θυσή μου ἔξερεις. — Πίστις-Πατρις [Μ' — 109]

Γιὰ νὰ στερεωθῇ στὸ Διαπλασιακὸ στερέωμα θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἀνταλλάξω Μ. Μυστικά μετὰ τὰ Διαπλάσπουλα. Ἰδιαίτερος μετ' Ἀττέ-Ἰράμ, Ὑποκόμητα Σέσιλ καὶ Βοναπάρτη.

Πίστις-Πατρις

[Μ' — 110]

Προσοχή ! Καπετάν Ἀγγας = Ρώμπα-πας, Καπετάν Νικηφόρος = Πετροπού-λος. Σὲς ἄρεος ; Τσάρεβιτς

[Μ' — 111]

Καπεταναῖοι, τὰ ὅπλα σας ἔπαθαν ἀφλογισία γιὰ μένα. — Ἀρσὲν Δουπὲν

[Μ' — 112]

Αμαζών, ἀλληλογραφεῖς ; ποῖα ἡ Δ)σίς σου : Μικρὴ Πριγκίπισσα

[Μ' — 113]

Ὅσοις ἔστειλαν τετραδιάκια, εὐχαριστῶ θερμότατα. Περιμένω ἀπὸ δλοῦς. [Μ. — 46]. Τσάρος

[Μ' — 114]

Λάβετε μέρος στὴν ἐκδρομὴ μας. Ηδς.

[Μ' — 115]

Λόγω τῆς πληθώρας μαθημάτων διακόπτω ἀλληλογραφίαν. Μυστικά συνε-χίζω. Δ)σίς [Μ. — 61].

Κυρίαρχος Διαπλάσσοκομου

[Μ' — 116]

Ἰδρύεται σύλλογος «ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ». Ἐδρα ἐν Καλλιθέα.

[Μ' — 117]

Ανταλλάσσω Μ Μυστικά μετὰ δλοῦς-ες. Δ)σίς : Σοφία Μιτσιάνη, Βαθὺ Ἰθάκης. διὰ : Σανθὴ Οἰκοποῦλα

[Μ' — 118]

Ἰδρύεται Σύλλογος «ΑΙΝΟΣ». Σκοπός : Ἰδρύσας Διαπλάσσεως, ἀποκαλύψεις. Πρόεδρος : Βροκόπουλο τοῦ Αἶνον, Ἀντιπρόεδρος : Ἀστρο τοῦ Νότου, Γραμματεὺς καὶ Ταμίας : Εὐαγγέλιος Διαβολάκος. Στὶς ἀποκαλύψεις : Ἰλλάρος τοῦ Ἰονίου. Ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν : Ἀγίς. Μέλη : Πιτσιρίκος, Σιδε-ρέντιο Χέρι, Μικρὴ Πριγκίπισσα, Χωριατο-πούλα, νὰ σὲς θεωροῦμε μέλη ;

[Μ' — 119]

Εφαρμόζομε ἀντίποινα : Μεθυμένῃ Βαρκοῦλα = Ματαράγκα, Αἰθέρια Μουσική = Κοζάκη.

[Μ' — 120]

Πρωτομπαλιντὰς στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ἡ Δ)σίς μου εἶναι : Καν Βασιλικὴν Π. Γερολέμου, ὁδὸς Αἰσχύλου 17 Βερώσια, διὰ Πιπίνον

[Μ' — 121]

Πρωτομπαλιντὰς στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους-ες σας. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ. Δ)σίς : Ἀνδία Μαλβίνα Ζαριφάκη διὰ Γαλάξιο Κρινάκι, Χαλέπας 9, Χανιά-Κρήτης. Γαλάξιο Κρινάκι

[Μ' — 122]

Διόρθωσις τῆς [Μ. — 56]. Ἀντὶ πιστο-στὴν ΠΔΕ. εὐχόμαστε καὶ «ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ